

לוח עמוד הינווי בזוהר'ק לטפרות שמי		
תקנון זהר חלך		
MONTH	YEAR	DAY
תקב"ה	קלה ע"א	ראשון
תקל"ד	קלה ע"ב	שני
תקמ"ד	קלו ע"א	שלישי
תקנ"ד	קלו ע"ב	רביעי
תקס"ה	קלו ע"א	חמישי
תקפ"ה	קלו ע"ב	שישי
תקפ"ט	קלה ע"א	שבת

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבר: על הפרשה

עלון מס' 78 - חג הפסח תש"פ

"לבעזה" ת"ת ע"י מרכז מתוק מדבר"ת. ד. 5615 ירושלים

בעת הדין במצרים היה עניין הרחמים והרפואה לישראל

תניא אמר רבי יוסף, בההוא ממש דאשתחכח דינא למצרים, בההוא ממש אשתחכח רחמי ישראל, הָרָא הוּא דכתייב וראיתי את הדם ופסחתי עליהם, וכן תנא, בכל אינון בתרין קידישין דלעילא, כמה דאשתחכח דינא אשתחכח רחמי, וכלא בשעטה חרda.

תניא רבי חזקיה, כתיב (שם ט כב) ונגף יהו"ה את מצרים, נגוף ורפא, נגוף למצרים ורפא לישראל, מי ורפא, ממאי שנימולו צריים רפואי, ותנא באotta שעשה שנגפו מצראי, באotta שעשה נתרפא רבי יוסף (אמר רבי חזקיה), מי דכתייב (שמות יב כ) ופסח יהו"ה על הפתחה, מי על הפתחה, ופסח יהו"ה עליהם מבעי ליה, אבל על הפתחה, על הפתחה ממש, וזה פתח הגוף, ואילו פתח הגוף, הוא אומר זו מילה.

מתוק מדבר

תניא רבי חזקיה, כתיב ונגף יהו"ה את מצרים נגוף ורפא פירושו נגוף למצרים ורפא לישראל ר"ל שלא רק הצלת ישראל היה בעת מכת בכורות אלא גם רפואה היה לישראל, וسؤال מי ורפא ממה היו צריים להרפאה, ואמר ממאי שנימולו היו צריים רפואי, נתרפא רצאי ע"י גלו השכינה. ותנא, באotta שעשה שנגפו מצראי ממש בעת שנגפו המצרים באotta שעשה נתרפא ישראל מכאב המילה, תניא אמר רבי יוסף, מי דכתייב ופסח יהו"ה עליהם על הפתחה, מי על הפתחה, ופסח יהו"ה עליהם מבעי ליה כי זהו התחלת שניצלו ישראל, ומתרך אבל מש"כ על הפתחה פירשו על הפתחה ממש והיינו וזה פתח הגוף ומפרש ואילו וזה פתח הגוף, הוא אומר זו מילה ר"ל שכשפתה הקב"ה על הפתחה נתרפא מכאב המילה.

(בא דף לו ע"א, ובכיאורינו ברך ה עט' שפ"ד - שפה)

בעת דין במצרים היה עניין הרחמים והרפואה לישראל

תניא אמר רבי יוסף, בההוא ממש דאשתחכח דינא למצרים באotta המדה ממש שהדין על מצרים דהינו ע"י המלכות, בההוא ממש אשתחכח רחמי לישראל באotta המדה ממש היה רחמים על ישראל, כי כל ספירה דהינו מן המלכות נתעורר רחמים על ישראל, וכן תנא, עליכם להציל אתכם הרוי רחמים על ישראל, וכן תנא, בכל אינון בתרין קידישין דלעילא וכן למدنנו שבכל הספירות הקדושות של מעלה, כמה דאשתחכח דינא אשתחכח רחמי וכלא בשעטה חרدا כמו שיש דין ייש רחמים והכל בשעה אחת, כי החסד כולל דין והדין כולל בחסד.

חג הפסח תש"פ

הדם נכנס לתוך המצרים ובקע את מעיהם

ויאמר יהו"ה אל משה, אמר אֶל אַהֲרֹן קח (א) מטך ונטה יְדָך על מימי מצרים על נחרותם על יִאָוּרֵיכֶם ועַל אֲגָמֵיכֶם, ועַל כָּל מִקְוָה מִימִיכֶם וַיְהִי דָם וְגו', אמר רבי יהודה, הא קרא אית לאסתכלא ביה, והיה יכille למחה לכל הנני אחריו, (ולא עוד אלא) ותו דהא כתיב וימלא שבעת ימים אחרי הפתות יהו"ה את היאור, את היאור כתיב, ואת אמרת על מימי מצרים על נחרותם על יִאָוּרֵיכֶם ועַל אֲגָמֵיכֶם.

אלא מימי מצרים נילוס הוה, ומתקמן אתמלין כל אינון שאר אגמינו ויאורין ומבועין וכל מימיין דילחון, ועל דא אהרן לא נטה למחאה אלא לנילוס בלחוודוי, ותא חזי דהכי הוא דכתיב ולא יכלו מצרים לשנות מים מן היאור [וכו].

אי תימא בגין גיעולא הוה ולא יתר, תא חזי, שתאן דמא ועאל למעיינו ואסתכלוק ובקע, עד דהו מזובנין לון ישראאל מיא בממונא, וכדין שתאן מיא, בגין כי שירוטא לאלקאה לון הוה דמא.

בזכות ג' התפלות שבכל יום הביא הקב"ה מבת הצפראדע אדפר לון קדשא בריך הוא במצרים, וסליק על פרעה אלין שלא משתפכ כי ממא וליליא,

מתוק מדבר

ודאי שכל מימיים היו מימי היאור, שאפילו מי בורות לא נבעו אלא משם, זהה בנטית יד אהרן על היאור נחמלאו כל המקומות של מימי מצרים בדם [וכו].

אי תימא בגין גיעולא הוה ולא יתר אם אמר שהה לבבד היהתה מכת דם משומש שהיה מאוש לשנות דם ולא יותר, תא חזי, שתאן דמא ועאל למעיינו ואסתכלוק ובקע בא וראה שהמצרים שתו דם ונכנס הדם למשועם ועלה ובקע מעיהם, עד דהו מזובנין לון ישראאל מיא בממונא עד שהיו ישראל מוכרים להם מים בממון, כמו שאמרו חז"ל שמכאן נתעשו ישראל, וכדין שתאן מיא ורך או היו יכולם לשנות מים, בגין כי שירוטא לאלקאה לון הוה דמא לנו מה הראשונה היהת דם כדי שיתחיל מעתה ביתוז מצרים.

(וארה דף כח ע"ב, ובכיאורינו ברך ה עמי רחץ - שא)

בזכות ג' התפלות שבכל יום הביא הקב"ה מבת הצפראדע

אדפר לון קדשא בריך הוא במצרים זכר הקב"ה במצרים את הזכות שעמידים ישראל להתפלל שלש תפנות ביום ובלילה, וסליק על פרעה אלין שלא משתפכ כי ממא וליליא והביא הקב"ה על פרעה אלו

הדם נכנס לתוך המצרים ובקע את מעיהם

ויאמר יהו"ה אל משה, אמר אֶל אַהֲרֹן קח מטך ונטה יְדָך על מימי מצרים על נחרותם על יִאָוּרֵיכֶם ועַל אֲגָמֵיכֶם ועַל כָּל מִקְוָה מִימִיכֶם וַיְהִי דָם וְגו', אמר רבי יהודה, הא קרא אית לאסתכלא ביה, והיה יכille למחה לכל הנני אחריו פסוק זה יש להתבונן בו, ותא חזי דהכי הוא דכתיב לכל הנני אחריו וכי אין יכול אהרן לлечת לכל המכות של מימי מצרים, ותו ועוד קשה דהא כתיב וימלא שבעת ימים אחרי הפתות יהו"ה את היאור, את היאור כתיב מימי מצרים על נחרותם על יִאָוּרֵיכֶם ועַל אֲגָמֵיכֶם.

ומתרץ אלא מימי מצרים נילוס הוה אלא מקור ושורש כל מימי מצרים היה הנילוס, ומתקמן אתמלין כל אינון שאר אגמינו ויאורין ומבועין וכל מימיין דילחון ושם נחמלאו כל שאר אגמים ויאורים ומעינות וכל מימות שלהם, ועל דא אהרן לא נטה למחאה לאלא לנילוס בלחוודוי ועל כן אהרן לא נתה את ידו להכחות אלא לנילוס בלבד, ותא חזי דהכי הוא בא וראה שכן הוא דכתיב ולא יכלו מצרים לשנות מים מן היאור ואם היה להם שאר מימות ישטו מהם, אלא

ומאן אינון עורךעניא, דקלהון לא משתקע פדר, בגין דאתקיף בעמא קדיישא דלא משתקכבי יממא ולילי לשבחא ליה לקדשא בריך הוא, ולא הוה בר נש במצרים דיכיל למשטעי בהדי הדרי, ומגיהו אתחלתת ארעה, ומקלהון הו ינויקין ורביעין מתין, ואי תימא היה לא יכלין לקטלא לון, אלא אי ארים בר נש חוטרא או אבנא לקטלא חדא, אתבקעת ונפקין שית מינה מגו מעהא, ואזלי וטרטשי בארא, עד דהוי מתמנע למקרוב בהו [וכו].

ובההוא זמנה אושיט קדשא בריך הוא אצבעא דידיה, ובלבול אינון נחלין נחרין דמצרים, ואתמנעו אינון נוגי דחכמתא דילהון, חד אתהפק לדם, וחדר דסליקו נוגי קלין, (ס"א דבלחו נונין פלין) بلا תועלתא, ולא אתי עלייהו רוחא דאיןון חכמתן.

השיר שלעtid לבא

אמר רבי יצחק, חדורותא ושירותא זמיגין ישראאל לשבחא לקדשא בריך הוא, מהאי שבחא דמשבחה ישראאל בליליא דפסחא, דכנסת ישראאל אתקדשת בקדושא דמלכא, חד הוא

מהוק מדבש

שהיא סוד השכינה הנקרה אצבע אלהים ובלבול אותו הנחים והנהרות של מצרים שמשם היתה כל חכמתם, ר"ל שבבל לעלה את שורש חכמת מצרים ועייז גם למטה התבבלחה חכמתם, ואתמנעו אינון נוגי דחכמתא דילהון ונמנעו דגי החכמה שלהם להשפיע להם חכמה, חד אתהפק לדם וחדר דסליקו נוגי קלין טעם אחד לפי שמיimi הנהר נהפכו לדם, ועוד טעם כי המים העלו צפראדים שהרימו קולם, بلا תועלתא ר"ל שהרימו קולם ללא תועלת של לימוד חכמה מהם, ולא כ碼וד שמקולות הצפראדים למדו חכמת, ולא אתי עלייהו רוחא דאיןון חכמתן וכבר לא בא עליהם הרוח של אותם החכמות עיי' הצפראדים.
(וארה דף ל ע"א-ע"ב, ובביבוריינו ברך ה עט' שי"ט)

השיר שלעtid לבא

אמר רבי יצחק, חדורותא ושירותא זמיגין ישראאל לשבחא לקדשא בריך הוא שירה בשמחה עתידים ישראאל לשבח להקב"ה, רהינו לעתיד לבא שתהיה שמחה שלימה על ידי יהוד העליון [קדשא בריך הוא ושכינתה], מהאי שבחא דמשבחה ישראאל בליליא דפסחא כאטו השבח שמשבחים ישראאל בليل פסח, דכנסת ישראאל אתקדשת בקדושא דמלכא שכנסת ישראל שהיא המלכות [השכינה] מתקדשת בקדושת המלך, חד הוא דכתיב זהו

הבריות שאינם שווקטים يوم ולילה, ומאן אינוןומי המ, ואמר עורךעניא דקלהון לא משתקע פדר אלו הם הצפראדים שkolם אינו משתקע לעולם שעיל ים העניש הקב"ה את פרעה בגין דאתקיף בעמא קדיישא דלא משתקכבי יממא ולילי לשבחא ליה לקדשא בריך הוא לפיו שהחזק בעם הקדוש שאינם שווקטים يوم ולילה משלבח להקב"ה. ואמר שגודל מכת הצפראדים היתה כי ולא הוה בר נש במצרים דיכיל למשטעי בהדי חדדי מהמת קול הרעש של הצפראדים לא היה אדם במצרים שהוא יכול לדבר עם חברו, ומקלהון הו ינויקין ורביעין מתין ומוקלים היו התינוקות והילדים מתים. ואי תימא היה לא יכלין לקטלא לון ואם אמר איך לא היו יכולים להרוג את הצפראדים, אלא אי ארים בר נש חוטרא או אבנא לקטלא חדא אלא אם הריטים אדם מקל או אבן להרוג אחת מהם, אתבקעת ונפקין שית מינה מגו מעהא היה נבקעת והוא יוציאים שיש מותך מעיה, ואזלי וטרטשי בארא, והלכו והשחיתו בארץ, עד דהוי מתמנע למקרוב בהו עד שהוא מונעים עצם מלהתקרב אליהם [וכו].

ובההוא זמנה ובזמן הוא של המכות, אושיט קדשא בריך הוא אצבעא דידיה ובלבול אינון נחלין נחרין דמצרים הושיט הקב"ה את אצבע שלו

רכתייב (ישעה ל כט) **השיר יהי** לךם כליל התקדש חג דִּיְקָא. ברוך יהו"ה לעולם אמן ואמן.

בפסח עתידיים ישראל להגאל

וישם אברם בפרק, וישם לפורקנא, וביה שם מד נבeker אור, דאטמר ביה (משל ו כט) ותורה אור, והאי איה אור דאטמר ביה (שםוט י כט) וכל בני ישראל היה אור, והאי דאטמר ביה (שםוט י כט) פסח דרועא ימינה, וביה עתידיין ליגאל.

שמחהימי הפסח על שנכנוו ישראל לרשות הקדושה

אמר רבנן יהודא, כי כי כל ימי שטא נמי, אמר שבעת ימים שאור לא ימצא בכתיכם, שבעת ימים ולא יתר, אמר ליה, כל זמנה דאתחיב בר נש לאתחוואה גרמיה בן חורין כי אטריך, כל זמנה שלא אתחיב לא אטריך.
למלכא דעבך לחדר בר נש רופינוס, כל אינון יומין דסליק להאי דרגא, כדי ולבייש לבושים

מהות מדבר

ויאפו את הבץ עוגות מצות ולא חמץ, היה ראוי לאסור חמץ רק ביום צאתם מצרים לזכור את הנס, אבל לדידך שאמרת שהשור ומחמת וחמצ רומות על ג' קליפות שייצאו ישראל מרשותם ולא חזרו להשתעבד עוד תחת ידים לעולם, אם כן כל ימי שטא נמי כל ימות השנה גם כן לא יאכלו שאור וחמצ כמו שנאסרו כמה מאכלים שעלו ידים מתבקים בחיזונים, אמר שבעת יומין למה נאסר אכילת שאור וחמצ רק שבעת ימים דכתיב שבעת ימים שאור לא ימצא בכתיכם הרי שבעת ימים ולא יתר שהتورה אסורה חמץ רק שבעה ימים ולא יותר, אמר ליה רבנן בא לרבנן יהודה, כל זמנה דאתחיב בר נש לאתחוואה גרמיה בן חורין כי אטריך כל זמן הדינו שבעת ימי הפסח ש אדם חייב להראות את עצמו בן חורין צריך להזכיר מאכילת חמץ, כל זמנה שלא אתחיב לא אטריך אבל כל השנה שאינו חייב להראות את עצמו בן חורין אין צריך להזכיר מאכילת חמץ.

למלכא דעבך לחדר בר נש רופינוס משל מלך שעשה לאדם אחד שר גודל, כל אינון יומין דסליק להאי דרגא, כדי ולבייש לבושים ללבושים כלאות המדרגה והשרות היה שמח ולבש לבושים כבוד, לבתר לא אטריך אבל אחר עבר ימי השמחה שוב אין צריך לבוש בגדי כבוד, לשטא אחרא נטיר אינון יומין

שכתב השיר יהי לךם לעתיד לבוא כליל התקדש חג הינו כליל התקדש חג דִּיְקָא שאו יש יחד עליון שלא על ידי מעשינו אלא ברצון המאצל העליון, וכן יהיה לעתיד לבוא בב"א, ברוך יהו"ה לעולם אמן ואמן.
(אמור דף צו ע"א, ובכיאורינו ברך יא עט' תקו)

בפסח עתידיים ישראל להגאל

וישם אברם בפרק ומפרש וישם לפורקנא וישם להגאל, שתהייה על ידי החסד, וביה ובחדר כתוב הבקר אור כי החסד נקרא אור, דאטמר ביה שנאמר בחדר ותורה אור כמו שכותב (משל נ כו) ותורת חסד, והאי איה אור והחדר הוא נקרא אור, דאטמר ביה שנאמר בו וכל בני ישראל קיה אור הדינו חסד, ומתי יתעורר זה האור, ואמר וайה פסח דרועא ימינה והוא יתעורר בפסח שהוא סוד דרוע ימין שבחסד, וביה עתידיין ליגאל וכן בפסח עתידיים ישראל ליגאל בב"א.

(תיקוני זהר תיקון כב דף ס"ז ע"ב, ובכיאורינו ברך ב עט' טפא)

שמחהימי הפסח על שנכנוו

ישראל לרשות הקדושה

אמר רבנן יהודא שאל מרבי אבא כי כי בשלמא אם הטעם של איסור אכילת חמץ בפסח היה משומ

יָקָר, לְבַתֵּר לֹא אֲצֶרֶיךְ, לְשִׁפָּא אַחֲרָא נְטִיר אִינּוֹן יוֹמִין דְּסָלֵיק לְיִקְרוֹ דָּא, וְלַבָּשׂ אִינּוֹן
לְבּוֹשִׁין וְכֵן כֵּל שְׁתָא וְשִׁפָּא.

כְּהָא גּוֹנָא יִשְׂרָאֵל, בְּתִיב שְׁבָעַת יָמִים שָׂאֹר לֹא יִמְצָא, דְּאִינּוֹן יוֹמִי חִדּוֹתָא יוֹמִין דְּסָלֵיקוֹ
לְיִקְרוֹ דָּא וְנִפְקֹו מְשֻׁבְּפִידָא אַחֲרָא, וּבְגִין כֵּה נְטָרֵין בְּכָל שְׁתָא וְשִׁפָּא קְדָמָא יוֹמִין דְּסָלֵיקוֹ לְהָא
יָקָר, וְנִפְקֹו מְרַשּׁוֹתָא אַחֲרָא וְעַלְוֹ בְּרַשּׁוֹתָא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא בְּתִיב שְׁבָעַת יָמִים מְצֹות תְּאַכְּלוֹ.

המצאה במתנה מון השמים להכניסם בצל בנפי השכינה

פָּא חִזִּי, בְּדָהוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם הָוּ בְּרַשּׁוֹתָא אַחֲרָא, בְּדָבָעָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הָוּ לְקָרְבָּא
לְזָוֵן לְגַבְּיהָ, יְהָבֵל זָוֵן אַתָּר דְּלָחֵם עֲנֵי, מָאן עֲנֵי, דָּא דָוד מְלֵפָא, דְּכַתִּיב בְּיהָ
(חַלְמָם פָּו א) כֵּי עֲנֵי וְאַבְּיוֹן אַנְיָן.

בְּפָסָח שַׁהְוָא זָמֵן שְׁלִיטָת הַחֲסָד יְתַקְּרָבוּ הַבִּינּוֹנִים בְּתִשׁוֹבָה וַיַּצְאָו מִן הַשְׁבִּיה

בְּגִין דָּלָא יַתְּאַבִּידֵו אַלְיָן בִּינּוֹנִים אָמֵר מְשָׁה וּכְיִמְרוֹן בְּנֵי עַלְמָא דָאָנָא פְּנֵחַ דָּלָא בְּעָא
רְחִמִּי עַל דָּרִיכָה, בְּהָהוּא זָמֵן מִסְרָא גְּרָמִיה עַלְיִיהוּ, קְדָא הָוּא דְּכַתִּיב וְאָם אִין מְחַנִּי נָא.

מִתּוֹךְ מַדְבֵּשׁ

אַחֲרָא, כִּי הַכְּנִיסָוּ עַצְמָם תְּחַת יְדֵ הַקְּלִיפּוֹת עַל יְדֵ שָׁאַחַזָּו
בְּמַעַשָּׂה גְּלֹולִי מִצְרַיִם, בְּדָבָעָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הָוּ
לְקָרְבָּא לְזָוֵן לְגַבְּיהָ כְּשַׁרְצָה הַקְּבָ"ה לְקָרְבָּא אַתָּם אַלְיָן,
יְהָבֵל זָוֵן אַתָּר דְּלָחֵם עֲנֵי אוֹ נְתַנְתָּה לָהּ בְּמַתָּנָה אֶת הַמָּקוֹם
שֶׁל לְחֵם עֲנֵי, כֵּי עֲדֵיָן לֹא הָיו רָאוּי לְזָהָה, וְשׂוֹאֵל דְּלָחֵם
עֲנֵי, מָאן עֲנֵי מֵי הָאָהָן, וּמְשִׁיבֵּן דָּא דָוד מְלֵפָא וּ
הִיא הַשְׁכִּינָה הַנְּקָרָאת דָוד הַמֶּלֶךְ, וְעַל שְׁמָה קָרָא דָוד הַמֶּלֶךְ
הַתְּחִתּוֹן לְעַצְמוֹ עֲנֵי דְּכַתִּיב בְּיהָ כֵּי עֲנֵי וְאַבְּיוֹן אַנְיָן
וּבָא לְרִמּוֹן עַל הַשְׁכִּינָה הַנְּקָרָאת אַנְיָן שְׁהָיָה עֲנֵיהָ וְאַבְּיוֹנָה,
וּרְאֵל הַקְּבָ"ה הַבִּיאָם בְּצֶל כְּנֵפִי הַשְׁכִּינָה אֲפִילוּ שֶׁלֹּא הָיו
רָאוּיָם לְכָך. (וַיַּצֵּא דָף קְנוּ ע"א, וּבְכִיאוֹרִינוּ בָּרָךְ גַּעַמְתָּשָׁפָן)

בְּפָסָח שַׁהְוָא זָמֵן שְׁלִיטָת הַחֲסָד יְתַקְּרָבוּ הַבִּינּוֹנִים בְּתִשׁוֹבָה וַיַּצְאָו מִן הַשְׁבִּיה

בְּגִין דָּלָא יַתְּאַבִּידֵו אַלְיָן בִּינּוֹנִים בְּשִׁבְילָ שְׁלָא יַתְּאַבְּדוּ
אַלְוּ הַבִּינּוֹנִים שָׁאַן לְהָן זְכוֹת אַבָּות כֵּי לֹא חָוו
בְּתִשׁוֹבָה, בְּשִׁבְילָם אָמֵר מְשָׁה בְּתַפְלָתוֹ, וּכְיִמְרוֹן בְּנֵי
עַלְמָא דָאָנָא פְּנֵחַ דָּלָא בְּעָא רְחִמִּי עַל דָּרִיכָה וְכֵי יְהָ
הָוּא שִׁיאָמָרוּ בְּנֵי הָעוֹלָם שָׁאַנְיָי כְּנֵחַ שְׁלָא בְּקַשׁ רְחִמִּים עַל

דְּסָלֵיק לְיִקְרוֹ דָּא וְלַבָּשׂ אִינּוֹן לְבּוֹשִׁין וְכֵן כֵּל שְׁתָא
וְשִׁפָּא לְשָׁנָה הָאַחֲרָת שְׁמָר אַתָּם הַיָּמִים שְׁעַלְהָ לְגַדּוֹלָה וְלַבָּשׂ
אַתָּם הַלְבּוֹשִׁים וְכֵן בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה אָבֵל לְאַיוֹתָר.

כְּהָא גּוֹנָא יִשְׂרָאֵל כְּעַזְן זֶה הָוּ אַבָּנִי יִשְׂרָאֵל בְּתִיב
שְׁבָעַת יָמִים שָׂאֹר לֹא יִמְצָא לְפִי שָׁאַלְוָה הַיָּמִים
דְּאִינּוֹן יוֹמִי חִדּוֹתָא, יוֹמִין דְּסָלֵיקוֹ לְיִקְרוֹ דָּא
וְנִפְקֹו מְשֻׁבְּפִידָא אַחֲרָא שְׁמָם יְמִי חָדּוֹה, יָמִים שְׁעַלְוָ
יִשְׂרָאֵל לְגַדּוֹלָה וַיַּצְאָו מְשֻׁבְּעָדָה שְׁלַה הַסְּטוֹרָא אַחֲרָא, וּבְגִין
בְּדָטְרֵין בְּכָל שְׁתָא וְשִׁפָּא יוֹמִין דְּסָלֵיקוֹ לְהָא
יָקָר וְנִפְקֹו מְרַשּׁוֹתָא אַחֲרָא וְעַלְוֹ בְּרַשּׁוֹתָא קְדִישָׁא
וְעַל כָּן שְׁוֹמְרוּם יִשְׂרָאֵל בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה אֶלְוּ הַיָּמִים שְׁעַלְוָ
לְאַוְתָה гַּדּוֹלָה וְהַכְּבּוֹד וַיַּצְאָו מְרַשּׁוֹת אַחֲרָת וְנִכְנְטוּ לְרֹשֶׁת
הַקְּדֹשָׁה וְעַל דָּא בְּתִיב שְׁבָעַת יָמִים מְצֹות תְּאַכְּלוֹ
אָבֵל שָׁאַר יָמָת הָשָׁנָה אַיִן אָנוּ צְרִיכִים לְהָרְאֹת עֲנֵנִין הַחִירּוֹת
כָּלְלָה. (בא דָף מ ע"א, וּבְכִיאוֹרִינוּ בָּרָךְ ה עַמִּי תְּלָא-תְּלָבָ)

המצאה במתנה מון השמים להכניסם בְּצֶל כְּנֵפִי הַשְׁכִּינָה

פָּא חִזִּי בְּדָהוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם הָוּ בְּרַשּׁוֹתָא אַחֲרָא
בְּאַרְאָה כְּשָׁהָיו יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם הָיו בְּרַשּׁוֹת הַסְּטוֹרָא

ובגין דא עתיד רעיא מיהימנא למשוי ב글ותא בתראה, וביה יתקיים (ישעה נ' ח) והוא מחולל מפשעינו, אטיביד חול בגיניהו, (עין שם) מדורפא בעונתוינו במקפתין דיטורין דעתויתא, בכה דוחקין דסביל עלייהו, ובגיניה (שםות לב ד) וינחם יהוה על הרעה וגומר, והדא הוא דכתיב (ישעה נ' ח) ובחברתו נרפא לנו, ובגיניה שמאל דוחה לבינונים דאייה ראשנה, וימין מקרב לנו בתווכתא דאייה פשח, דרואה ימינה לקלל שבים, ויקים לנו מנפילו דלהון ואחד בידיהן, וימא לנו (שם נ' ב) קומי שבי ירושלם

מהוק מדבר

(פסוק) מדורפא מעונתוינו דהינו במקפתין דיטורין דעתויתא בוגעים של יסורי העניות, בכה דוחקין דסビル עלייהו בהרבה דוחק וצער שהוא סובל בשביבים, ובגיניה ובסביל צعرو של משה כתיב וינחם יהוה על הרעה וגומר, והדא הוא דכתיב וזה שכטוב ובחברתו נרפא לנו על ידי חברתו של משה נרפא לנו נגעי העניות, ועל ידי זה נצלנו מפurousיות של חבלי משיח, ובגיניה ובסביל זכות משה, שמאל דוחה לבינונים שלא יצאו מהגלות בתשרי שאז הי יוצאים בהתגרות הדרין, דאייה ראש השנה שכמו כן הוא בראש השנה שדוחים את הבינונים ליום כפורים שלא יגמרו אז את דינם, כדי שלא ימותו יחד עם הרשעים הגמורים, וימין מקרב לנו בתווכתא והימין מקרב אותם בתשובה, כי מدت החסד שבמין מעוררת אותם לתשובה, דאייה פשח שהוא עצין פשח שבחדש ניסן שאו הוא שליטת החסד, דהינו דרואה ימינה זרוע הימין שבמדת החסד, שהיא פשוטה לקבל שבבים, ויקים לנו מנפילו דלהון והקב"ה יקים בימיינו את הבינונים שנפלו בעונותיהם, דהינו ואחד בידיהן שיאהו בידים ויקים, וימא לנו יאמר להם קומי שבי ירושלם ההינו בני ישראל יושבי ירושלים קומו וצאו מן השביה.

(תיקוני זהר תיקון בא דף נד ע"ב - נה ע"א,
ובכיאורינו ברך ב עט' קפ' - קפ'

דורו, ועל ידי זה נמחו כלום במבול, והוא חלול ה' שיאמרו בני העולם שהקב"ה העמיד פרנס על עמו, שלא ביקש רחמים עליהם שלא היו נאבדים בחכלי המשיח, בההוא זמן מסר גרמיה עלייהו באותו הזמן מסר משה עצמו ונפשו עליהם, הדא דכתיב זה שכטוב ואם אין אם מוחל העונות של הבינונים, מהני נא גם אני אמות יחד מהם.

פי הפסוק המובא להלן הנאמר על משיח צדקו והוא מחולל מפשעינו הוא מתמלא חיל וחלה מהמת פשעינו, מדורפא מעונתוינו ושבור מהמת עונתוינו, מוסר שלומנו עליו היסורים שהיו צריכים לבוא עליינו כדי לפרק את עונתוינו ולהתميد את שלומינו באו עליו, ובחברתו נרפא לנו ועל ידי החברות והמכות שבאו עליו נרפא לנו נגעי עונתוינו, כי בזה נתכו וחלכו להם. (מלודות)

ובגין דא ובסביל שיהיה תקון להבינונים, עתיד רעיא מיהימנא עתיד רועה הנאמן משה רבינו, למשוי ב글ותא בתראה להיות נשמה מגולגלת האחרון בסכל עונות ישראל, וביה יתקיים וכו' יתתקיים מש"כ והוא מחולל מפשעינו שהוא נתחיל ונפגם קצת קדשו מהמת פשעינו, והינו אטיביד חול בגיניה שנעשה חול בשביבים, לפי שהבינונים כוללים מקודש וחול, ומה שכטוב (לפניהם

שבח דא שידתא

עתה הכרירה ברגלים, וכמו שאמרו בעקבות משיחא חוצפה יסא, ושיהיא התאה שמתגברת בראותה כי כלתה אליה רעה, וכמו שביאר באורך רבינו האר"י וצ"ל, ומתגברת להחטיא, אבל ככל כחה בענן הרעות ותוקף הזרות, כי כבר הבהיר הרבה כאמורו מפי כבוד האר"י וצ"ל, ולכן סמוך לוויות שאחר האלף שנה מהחזרנו נתגהה אווז הווזר להגן על הדורות, ושם נזכה להעתיק בסתרי תורה כדת מה לעשות, בזותה זה תפירה ישע ישועות ישראל.

(שם הגדולים, מערכת גדולים, א' ר"ט)

הגchapcha תש"ב

לקבלת חלון מיידי שבוע יש לשולה אימ"ל בכתובת: 3022233@gmail.com

1

הזהר הקדוש" ע"פ "מרתוק מידבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוזות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתר בדרכ"
מהדורות ר' יוסף
אברגנוד
[cm 16.5/11.5]

פורמט רosh [cm 24/17]

פורמט ביזוני - מהדורות ר' העדרש וענבר
[cm 17/12]

